

4.

20.9.1930 г. - Борилъ

Азъ съмъ блѣденъ, изхабенъ и рухналъ
Още въ свойтъ двадесетъ години.
Тѣй ли майко тука ще изсъхна,
Като листъ, срѣдъ масло и машини.

А предъ менъ морето е широко -
Грѣе слънце и зоватъ вълнитѣ...
Литналъ бихъ катъ чайка на високо
И изчезналъ бихъ въвъ синевитѣ.

Но опасватъ ледени вериги -
Младостта ми жалостъ ще премине
Срѣдъ духъ хора на интриги,
Въ царството на робство и машини.

Майко, майко, колко съмъ покоренъ -
Азъ убихъ една свѣта надежда
И я гледамъ гузенъ и позоренъ
Какъ се гарчи въ кървави одежди.

Та нали бѣхъ воленъ, като вихъръ,
Любехъ необозреното морето...
(Но защо тукъ слънцето ми скриха?
Кой така ми заключи сърцето?)

Безнадеженъ, всѣки нова вечеръ
Мѣната проблѣсва въвъ очитѣ -
Азъ съзирамъ моя тахометъръ
Какъ ми брой безпогрешно днитѣ.

